

1. <https://www.google.com.ua/amp/s/www.epravda.com.ua/rus/columns/2020/12/14/669127/index.amp>

2. <https://www.google.com.ua/amp/s/suspilne.media/amp/20654-svitovi-intelektuali-pro-naslidki-pandemii-koronavirusu-dla-ludstva/>

Інна БУДАРЄВА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Анна МУНЬКО

доцент кафедри управління та
адміністрування Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат наук з державного управління

УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ В СЕЛАХ ЯК СКЛАДНИК СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Загальна середня освіта є основою для подальшої освіти і трудової діяльності особистості та є базовою складовою безперервної освіти.

Реалізація цілей щодо розвитку загальної середньої освіти в умовах цифровізації та економічної невизначеності має здійснюватися шляхом:

– створення оптимальної, науково обґрунтованої мережі загальноосвітніх навчальних закладів шляхом укрупнення профільної старшої школи;

– збереження, за наявності контингенту дітей шкільного віку, в сільській місцевості мережі загальноосвітніх навчальних закладів, комп'ютеризації всіх сільських загальноосвітніх I–III ступенів та міжшкільних навчально-виробничих комбінатів;

– створення регіональних центрів дистанційної освіти для учнів сільської місцевості;

– підготовку і перепідготовку педагогічних працівників сільських шкіл, з метою опанування комп'ютерною грамотністю;

– поєднання здобуття повної загальної середньої та професійної освіти;

– створення належних умов для розвитку на селі культурно-освітніх центрів на базі загальноосвітніх навчальних закладів;

– створення у кожному районі шкіл опорних нового типу, навчально-виховних комплексів, профільних класів та класів з поглибленням вивченням

окремих предметів із першочерговим забезпеченням таких навчальних закладів комп'ютерною технікою, сервісним її обслуговуванням та кваліфікованими спеціалістами;

– забезпечення у сільській місцевості регулярного, безкоштовного, безпечного та комфортного підвезення до місця навчання і додому дітей дошкільного віку, учнів та педагогічних працівників, що проживають за межею пішохідної доступності;

– створення пришкільних інтернатів в загальноосвітніх навчальних закладах, де неможливо забезпечити підвіз;

– об'єднання бібліотечних фондів, закладів культури та освіти на селі, забезпечення бібліотек загальноосвітніх навчальних закладів сільської місцевості періодичними виданнями професійного та загальнокультурного спрямування.

Криза та економічна невизначеність вимагає дотримання режиму об'єктивної економії бюджетних коштів, зокрема за такими основними принципами:

– суворо цільове використання бюджетних коштів;

– плановість виділення коштів;

– здійснення розпорядниками вищого рівня та фінансовими органами систематичного контролю за фінансовою діяльністю бюджетних установ і закладів;

– єдині підходи та мінімізація суб'єктивізму з боку розпорядників коштів при визначенні потреби закладів у фінансуванні в умовах дефіциту бюджетних асигнувань;

– формульний підхід до визначення граничних асигнувань в розрізі навчальних закладів.

Враховуючи необхідність стабілізації галузі в умовах кризових процесів в економіці, раціонального використання бюджетних коштів, залучення додаткових джерел фінансування для підтримки навчально-виховних закладів доцільно рекомендувати керівникам освітніх закладів спільно з органами місцевого самоврядування здійснити такі заходи:

– привести у відповідність до реального фінансового ресурсу мережу та чисельність працівників закладів освіти;

– забезпечити раціональне задоволення населення в освітніх послугах;

– продовжити оптимізацію мережі дошкільних і позашкільних закладів, скоротивши витрати на їх утримання;

– передбачити в позашкільних установах роботу не менше тридцяти відсотків гуртків та секцій на платній основі, ширше впроваджувати клубні форми роботи;

– розробити та затвердити в усіх державних закладах освіти єдиний кошторис доходів та видатків, передбачивши розрахунки додаткових позабюджетних джерел фінансування (використання земельних ділянок,

оренда приміщень, благодійні та спонсорські внески, інше);

– розширити платні освітні послуги в дошкільних закладах шляхом відкриття у вихідні дні груп з короткотривалим перебуванням дітей, гуртків по вивченню іноземної мови, естетичного, фізичного виховання;

– при сільських, селищній та міській радах створити громадські благодійні фонди допомоги дітям-сиротам та дітям, що потребують соціальної підтримки;

– запровадити режим економії теплоносіїв, шляхом встановлення лімітів споживання електроенергії, газу, твердого палива;

– сприяти розвитку мережі недержавних освітніх закладів, окремих класів;

– дозволити керівникам закладів освіти здійснювати змішане фінансування.

Альона БУРЦЕВА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Олексій ХАЛАПСІС

завідувач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
доктор філософських наук, професор

ІНДИВІДУАЛІЗМ ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ФАКТОР

З плином часу покоління людей стають більш стійкими до різних факторів соціального середовища. Але разом з тим, з кожним кроком у своєму розвитку такі якості, як взаємодопомога, співчуття до оточуючих, здатність допомогти незнайомій людині, все більше відходять на другий план. Цінності індивідуалізму заповнюють собою дедалі більшого простору сучасного соціуму.

Фундамент поширення індивідуалізму був закладений в епоху Відродження, що надала вирішальний вплив на подальший соціально-історичний розвиток цивілізації, а принцип гуманізму позначила як пріоритетний, що передбачав підвищену увагу до проблеми особистості, її духовних запитів, потреб та інтересів у системі взаємодій «людина-суспільство».